ما سار في يومد وما بقى لد الى المنزل او الى المدينة التى يقصدها قرأً النّعش الذى في الاعدة فعرفه ومدينة ظِهار اقطاع للشيخ البراهيم الذى من اهل ذيبة المهل،

حكاية كان هذا الشيخ ابراهيم قدم على هذه المدينة ونزل بخارجها فاحيى ارضًا مواتًا هنالك وصار يزدرعها بطيخًا فتاق في الغاية من للحلاوة ليس بتلك الارض مشلها وينزرع النّاس بطيخًا في ما يجاورة فلا يكون مشله وكان يطعم الغقرآء بطيخًا في ما يجاورة فلا يكون مشله وكان يطعم الغقرآء والمساكيين فلمّا قصد السّلطان الى بلاد المعبر اهدى اليه هذا الشيخ بطّيخًا فقبله واستطابه واقطعه مدينة ظهار وامرة أن يعمر زاوية بربوة تشرن عليها فعمرها احسن عارة وكان مناه اله والمواقعة مدينة أله والمناه والمواقعة مدينة طهار وامرة وكان يعمر زاوية بربوة تشرن عليها فعمرها احسن عارة وكان المناه والمؤلفة والمناه والمؤلفة والمناه والمؤلفة والمناه والمؤلفة وكان يعمر زاوية بربوة تشرن عليها فعمرها احسن عارة وكان يعمر زاوية بربوة تشرن عليها فعمرها احسن عارة وكان يعمر زاوية بربوة تشرن عليها فعمرها المناه والمناه وال

HISTORIETTE.

Le cheïkh Ibrâhîm, étant arrivé près de cette ville, fixa son habitation en cet endroit. Il rendit à la fertilité un terrain inculte, situé dans le voisinage, et y sema des pastèques. Celles-ci se trouvèrent extrêmement douces, et on n'en voyait pas de pareilles en ce canton. Les cultivateurs avaient beau semer des pastèques dans les terres voisines, elles ne ressemblaient pas à celles-là. Ibrâhîm donnait à manger aux fakirs et aux indigents. Lorsque le sultan se dirigea vers le pays de Ma'bar, le cheïkh lui fit présent d'une pastèque, qu'il accepta et trouva excellente. Aussi lui donna-t-il en fief la ville de Dhâr, et lui prescrivit-il de construire un ermitage sur une colline qui dominait cette ville. Ibrâhîm éleva cet